

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ

Национальний університет «Острозька академія» - наступник першого історичного навчального закладу сходу - Острозької слов'янсько-греко-латинської академії. Заснована академія у 1576 році князем Василем-Юстинином Острозьким. Велику суму коштів на розбудову академії надав його племінник - князь Галицький Острозький. В основу діяльності Острозької академії було покладено традиції для середньовічної Європи, однак цілком незвично для українського шкільництва, викладали семі вільних наук: грамматику, риторику, де-

Травень
2013 року,

№ 7 (14)

анонс

Острозька академія дуже часто проводить культурні заходи, які впродовж довгого періоду із захопленням згадують як студенти, так і викладачі. Цьогоріч у квітні вперше в стінах нашого університету відбулося феєричне DanceShow «Танці з викладачами». У шоу-проекті взяли участь студенти та викладачі з різних факультетів, загалом, шість танцювальних пар. Хореографом була студентка другого курсу факультету політико-інформаційного менеджменту Віта Москальчук. «Острозька Академія» вирішила поспілкуватися з юним хореографом. Найцікавіші фрагменти розмови читайте на стор. 3 ⇒

анонс

«Острозька Академія» вже неодноразово згадувала про міжнародну молодіжну організацію AIESEC, що допомагає розвивати професійні навички й особисті якості, отримувати новий досвід, беручи участь у міжнародних програмах і в організації проектів. Але суха інформація – інформацією, а ось почути враження людей, які вже відвідували з програмою інші країни, – річ значно краща! Продовження – на стор. 9 ⇒

анонс

Про українські Карпати чули, мабуть, усі. Про чарівні схили, дивовижні краєвиди, безмежні долини. І так всім кортить побачити це, помилуватися. Але мало хто знає, що в українських Карпатах є те, що заворує з першої секунди, з першого моменту. Вода. Кажуть, на неї можна дивитися вічність. А якщо це водоспад, то ще довше. Саме так, водоспад, причому не один, а більше, ніж тридцять. Про справжні гірські дива ви зможете дізнатися на стор. 10 ⇒

У фільмі «Форест Гамп» Роберта Земекіса можна почути фразу: «Хто має рацію: лейтенант, вважаючи, що

в кожного з нас свій шлях і своя доля, чи мама, яка говорить, що нас носить світом, мов пір'їну?». Якщо пройтися академічними коридорами (особливо, під час сесії), можна почути: «Не дано мені знати цей предмет! Така вже моя доля». Але одна річ, коли ці слова стосуються навчальних предметів... А що, коли йдеться про серйозніше: кохання, життя і смерть, славнозвісне «все або нічого»?

Фаталізм, віра у невідворотні сили, які визначають долю людини, з'явився не вчора і навіть не за часів Гегеля, який вважав, що уникання невідворотності фатуму ще більше наближає людину до нього. Свої витоки фаталізм бере із римського стоїцизму – філософського напрямку, який найголовнішим своїм завданням вбачав моральне життя через «слідкування» долі. Ідеї фаталізму ґрунтуються на тезі: «Світ сильніший за людину, тому людина підпорядковується світу та вищим силам». З часом формулювання тези не змінювалося, змінювалися лише акценти. У філософському ідеалізмі акцентом стала поява абсолюту, від якого людина стає залежною. Принцип причинності всього, що відбу-

вається навколо, – основа природничо-наукового напрямку етики.

Але на кожен аргумент є свій контраргумент. І противагою фаталізму є волюнтаризм – течія в психології та філософії, в основі якої воля є основним творцем реальності. У будь-якому випадку, за нашою вірою чи невірою у долю стоять певні життєві обставини, які і зміцнюють наші переконання. Віриш у долю – обов'язково знайдеш у своєму минулому такі події, які тільки випадком долі й можна пояснити. Не віриш у долю – не переконався або, навпаки, помічав, що ні до чого хорошого наслідування їй не приводить... Є люди, які вважають себе вільнішими від зовнішніх впливів, коли заперечують ідею невідворотності долі. Але заперечення, як і покора, не наближають до свободи. Так чи інакше, але обидві думки мають право на існування і навіть на співіснування. Бо чи завжди ви вірили лише у себе, переборюючи обставини? І чи так вже завжди ви спостерігали за подіями, які наче за ланцюговою реакцією траплялися у вашому житті?

Тому ми запитали студентів Острозької академії:

НОВИНА

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ ПІДПИСАЛА УГОДУ ПРО СПІВПРАЦЮ З ВАРШАВСЬКИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

У Генеральному консульстві Польщі у Львові 14 травня відбулося Х ювілейне засідання Консорціуму Варшавського університету й українських університетів.

У рамках засідання ректор Острозької академії Ігор Пасічник підписав лист (додаток до угоди про співпрацю між Варшавським університетом та Острозькою академією) про наміри щодо відкриття магістерської програми «Східні студії в Острозькій академії», яка діятиме з нового навчального року.

Від Острозької академії в магістерській програмі братимуть участь випускники бакалаврату політології факультету політико-інформаційного менеджменту. Учасники матимуть можливість отримати подвійний диплом – магістра Острозької академії та Варшавського університету.

Наразі тривають переговори академії з Варшавським університетом щодо узгодження навчальних програм.

За словами Ігоря Пасічника, для Острозької академії започаткування такої співпраці – це знакова подія, адже Варшавський університет є найбільшим і одним із найкращих польських вишів.

Нагадаємо, що Національний університет «Острозька академія» ще з 2005 року входить до складу Консорціуму Варшавського університету й українських університетів. Будучи одним з ініціаторів його створення, Острозька академія бере активну участь в обміні науковим досвідом з учасниками Консорціуму.

ЧИ ВІРИТЕ ВИ В ДОЛЮ?

«Вірю у долю тому, що переконувалася у цьому на власному досвіді. Навіть вступ до Острозької академії був справді проявом долі. На мою думку, навіть коли людина ризикує заради чогось, вона покладається на долю, думаючи про це: "Будь-що-буде, але я це зроблю!"».

**Софія Бобровник,
гуманітарний факультет**

«Вірю в долю так само, як і в закон земного тяжіння та реінкарнацію. Доля як релігія – кожна людина сама обирає, вірити в неї чи ні. Щобільше, ми ніколи справді не знаємо, чи події, які відбуваються у нашому житті, трапляються суто через наші рішення чи через вплив долі. І найцікавішим є те, що ми не знаємо, чи могли б певні події трапитися по-іншому. Вважаю, що фаталізм має сильніше наукове підґрунтя, ніж ми можемо очікувати».

**Роман Петренко,
гуманітарний факультет**

«Для мене доля – відносне поняття. Свої дії та рішення людина обирає сама, але є ситуації, які визначає доля, так звані «точки». Досягаючи цих «точок», людина досягає мети. У складних чи неоднозначних ситуаціях частіше покладаюся на випадок. Хоча я далекоглядна людина і намагаюся прорахувати все на багато кроків уперед. У моєму оточенні є люди, які заперечують вплив невідворотних подій у житті, але кожна думка має право на життя. Зрештою, Галілей казав, що Земля кругла, йому не повірили, стратили, а виявилось, що він мав рацію».

Володимир Гнаповський, економічний факультет

«Я не вірю ні у долю, ні у нееволюційні теорії походження, розвитку і життя людини. Думки про якісь незворотні чи незмінні події, які не залежать від людини, для мене смішні. Життя людини – це її дії, вибір власного шляху або наслідок випадку чи обставин».

Сергій Євтушок, факультет політико-інформаційного менеджменту

Ольга ГУРТОВЕНКО

Олексій КОСТЮЧЕНКО

АКАДЕМІЧНЕ ЖИТТЯ

НАЙКРАЩІ СТУДЕНТИ ОСТРОЗЬКОЇ АКАДЕМІЇ ОТРИМАЛИ СТИПЕНДІЇ ВІД ПРЕДСТАВНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ

Щороку найкращі студенти усіх факультетів Острозької академії, активісти, юні науковці, відмінники навчання, отримують стипендії та гранти від партнерів і друзів університету — представників української діаспори. 25 квітня 86 найактивніших вихованців академії отримали гранти Фонду ім. С. Красносельської, Фонду ім. Ірени й Олександра Михалюків і Товариства української мови ім. Тараса Шевченка в Чикаго.

Волинянка Софія Красносельська, яка проживала в Канаді, заповіла свої гроші для українських студентів. Після її смерті розпорядниками спадщини стала Фондація енциклопедії України в Канаді. Саме тому цього року 24 студенти університету отримали гранти ім. С. Красносельської від президента Фондації енциклопедії України в Канаді Олега Іванусіва та його дружини Божени. Вони вже понад 20 років інвестують гроші у виховання молодого прогресивного покоління українців, адже, за їхніми словами, Україні потрібні ті молоді люди, які через декілька років очолять різні організації і виведуть державу на той рівень, якого вона заслуговує. Крім того, Олег Іванусів вручив студентам книги,

які видала Фондація енциклопедії України. Варто зазначити, що сім'я подарувала навчальному закладу Реймське Євангеліє, яке

побачило світ завдяки зусиллям цієї ж організації.

Також 60 найкращих студентів Острозької академії отримали

грошові премії від Фонду Ірени й Олександра Михалюків. Нагадаємо, що панство Михалюків уже довгий час товаришує з навчаль-

ним закладом. Саме завдяки їм у виставковій залі академічної галереї потрапили скульптури видатного українського митця Петра Капшученка. Вручення стипендії від цієї сім'ї вже стало доброю традицією в Острозькій академії. Цього року грошові премії від імені панства Михалюків вручив онук пані Раїси Сергій Маєвський — випускник Острозької академії, заступник начальника відділу банку «Глобус» у Рівному.

Товариство української мови ім. Тараса Шевченка в Чикаго вже кілька років поспіль дає стипендії студентам, які вивчають українську мову, а також досягли значних наукових успіхів у сфері української філології. Цього року цю стипендію отримали студентка гуманітарного факультету Христина Федорич і студентка Інституту права ім. І. Малиновського Марія Кравець.

Ректор Острозької академії Ігор Пасічник вручив подяки усім благодійникам і висловив щирі слова сподівання про те, що студенти університету використають ці кошти для саморозвитку та самовдосконалення.

Юлія ЯРУЧИК

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ ВІДБУЛИСЯ ПРОЕКТНІ ДНІ

У Національному університеті «Острозька академія» 13 травня відбувся молодіжний форум «Проектні дні». Понад 80 учасників з усієї України представили свої соціальні, бізнесові, благодійні та мистецькі проекти.

Переможців визначали компетентні експерти, серед яких голова ТзОВ «АПГ «Пан Курчак» Сергій Мартиняк, бізнесмен, меценат Олег Каштан, дваразова чемпіонка Європи та призерка Чемпіонату світу з плавання Анна Хлістунова, ректор Національного університету «Острозька академія», професор Ігор Пасічник, художній керівник гурту «Ot Vinta» Юрій Журавель, засновник і президент Благодійного фонду «Схід-Захід: разом» Володимир Зубанов, бізнесмен Сергій Мірошніченко, директор агентства моделей «ARTmodels» Оксана Ігас і ректор Київського університету права НАН України, професор Юрій Бошицький.

Форум включав два блоки. Зокрема, перший передбачав роботу за СМД-методологією професора Щедровицького і складався із роботи в групах з експертами. Другий — це пітчінг проектів (презентація власних проектів і проектних ідей перед експертами). Завершальним акордом заходу стало нагородження переможців у різних номінаціях і неформальне спілкування з експертами.

Як зазначив співорганізатор форуму, студент факультету міжнародних відносин Острозької академії Сергій Проць, проведення такого заходу — унікальна можливість поділитися своїми креативними ідеями і почути критику та рекомендації від кваліфікованих експертів. На його думку, особливої уваги в Рівненському регіоні потребує розвиток аграрного сектора. Не виключає, що ця проблематика стане однією із обговорюваних тем під час мозкового штурму, спрямованого на конструктивне проектування майбутнього Рівненщини.

«Саме цим форумом ми руйнуємо міф про те, що молодь — пасивна і безініціативна. Зважаючи на кількість заявок і географію учасників — в Україні є майбутнє», — переконаний Сергій.

Нагадаємо, що проведення молодіжного форуму «Проектні дні» в Острозькій академії відбулося за підтримки заступника голови Рівненської облдержадміністрації Олексія Губанова, який пообіцяв профінансувати реалізацію найкращого проекту.

Олексій КОСТЮЧЕНКО

НАУКОВЦІ З ОДИНАДЦЯТИ КРАЇН ОБГОВОРЮВАЛИ АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ

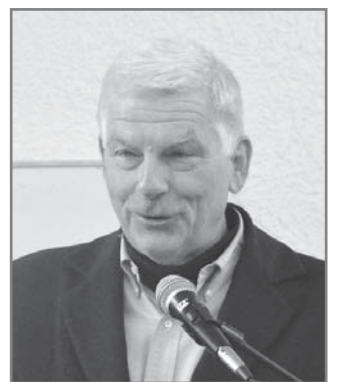
VII Міжнародна науково-практична конференція «Міжкультурна комунікація: мова — культура — особистість» 18-19 квітня 2013 року зібрала в Острозькій академії понад 400 учасників з України та 10 країн світу — провідних фахівців у галузі філології, мовознавства, психології, педагогіки. Науковці зі 140 українських вишів, а також з Німеччини, Франції, Польщі, Грузії, Канади, Словенії, Чехії, Білорусії, Росії, Придністров'я обговорили проблеми міжкультурної комунікації, перекладу, особливості функціонування центрів кандаознавства в Україні, актуальність мовознавчих розвідок, мовні середовища різних країн світу.

За словами учасника конференції Павла-Роберта Магочія (на фото), завідувача кафедри україністики Торонтського університету, Острозька академія стає інтелектуальним центром України, де люди з різних куточків світу можуть збиратися разом та обговорювати актуальні науково-практичні проблеми.

Конференція працювала у дев'яти спеціалізованих секціях, які зокрема охоплювали напрями досліджень когнітивних аспектів міжкультурного спілкування, інноваційних методів формування іншомовної комунікативної культури, професійної іншомовної підготовки, літературознавства та міжкультурної комунікації, актуальних проблем сучасного перекладознавства, лексичної, фразеологічної та фреймової семантики тощо.

За результатами конференції видано чотири фахових збірники наукових праць учасників заходу; укладено низку угод про наукову співпрацю, викладацькі та студентські обміни, зокрема з Брестським державним технічним університетом, кафедрою філологічних досліджень Інституту польської філології Білостоцького університету (Польща), Паризькою міжнародною лінгвістичною школою тощо. Учасники конференції рекомендували Міністерству освіти і науки України впроваджувати в навчально-виховний процес вишів спецкурси на спеціальні, присвячені питанням міжкультурної комунікації.

Ліна ТИМОЩУК

ЦІКАВА РОЗМОВА

ВІТА МОСКАЛЬЧУК: «МИ ПЛАНУЄМО І НАДАЛІ ПРОВОДИТИ «ТАНЦІ З ВИКЛАДАЧАМИ»

Острозька академія дуже часто проводить культурні заходи, які впродовж довгого періоду із захопленням згадують як студенти, так і викладачі. Цьогоріч у квітні вперше в стінах нашого університету відбулося феєричне DanceShow «Танці з викладачами». У шоу-проекті взяли участь студенти та викладачі з різних факультетів, загалом, шість танцювальних пар. Хореографом була студентка другого курсу факультету політико-інформаційного менеджменту Віта Москальчук. «Острозька Академія» вирішила поспілкуватися з юним хореографом і розпитати в неї про ідею проведення вищезгаданого конкурсу, «кастинг» серед викладачів і студентів, а також про специфіку підбору танців і композицій.

– Розкажіть про себе, зокрема, звідки Ви, які захоплення були в дитинстві?

– Я з міста Хмельницького. Займаюся танцями з першого класу. Вони залишилися моїм основним захопленням і дотепер. Довгий час я займалася бально-спортивними танцями. Але потім так склалися обставини, що через травму не змогла далі продовжувати це на професійному рівні. Травму я отримала, коли була десь у класі десятому-одинадцятому. Тобто це сталося тоді, коли потрібно було вибирати подальший шлях. Після закінчення школи я вступила в Острозьку академію, про що зовсім не шкодую. Обрала спеціальність «Документознавство й інформаційна діяльність» на факультеті політико-інформаційного менеджменту.

– Де саме Ви навчалися танцювати? Чи брали участь у якихось танцювальних конкурсах, навчаючись у школі?

– У перших навчальних класах це були звичайні гуртки танців при школі. Але потім через 2-3 роки мені цього не вистачало і я пішла навчатися у професійний клуб танцю «Едельвейс». І з того часу змінювалися і клуби, і тренери, і партнери. Так проходило моє бальне життя. Часто брала участь у багатьох танцювальних змаганнях на всеукраїнському рівні. Взагалі, бальними танцями займалася вісім років, а на рівні змагань – близько п'яти.

– А чому обрали саме Острозьку академію для здобуття вищої освіти? Чим зумовлений вибір спеціальності «Документознавство й інформаційна діяльність»?

– Багато моїх знайомих навчалися тут. Я чула від них хороші відгуки. І, як це б дивно не звучало, серед усього різноманіття вищих навчальних закладів обрали тільки Острозьку академію і подавала документи тільки в цей університет. Чомусь була впевнена, що мені вдасться вступити сюди. Але вибір був серед трьох цілком різних факультетів – економічний, правничий (тепер Інститут права ім. І. Малиновського – авт.) і політико-інформаційного менеджменту. Але я цілеспрямовано хотіла навчатися на спеціальності «Документоз-

навство й інформаційна діяльність». Адже люблю займатися організаційною діяльністю, люблю, коли моя діяльність приносить комусь користь. Так і сталося, як я хотіла. Хоча на правничий та економічний факультет я пройшла теж на державну форму навчання.

– Чи не було у Вас думки про те, щоб стати професійним хореографом?

– Звичайно, була така думка. Але я все ж таки вирішила, що це буде не основна моя діяльність, а швидше як хобі. Хоча тепер виникає така думка. Можливо, після закінчення університету я піду вчитися і на хореографа. Але це зовсім не свідчить про те, що я шкодую про обрану на цей час спеціальність. Проблема в тому, що я не можу «викладатися» на всі 100% через травму. Тобто викладати я можу, а вже самій танцювати – важко.

– Як виникла думка щодо проведення DanceShow «Танці з викладачами»? І яким чином обиралися пари для участі в конкурсі?

– Коли з нами зустрічався Ігор Штельмах – голова Братства студентів, то він говорив, що хотілося б провести якийсь конкурс. Тоді я до нього підійшла і висловила свою пропозицію щодо проведення танцювального конкурсу з викладачами. Я знала, що таке відбувалося у нас в академії кілька років тому, і бачила цей конкурс. Самих викладачів обирали студентські декани кожного з факультетів. Це узгоджувалося із Братством студентів і зі мною, відповідно. А вже потім я підбирала студентів, дізнавшись про тих викладачів, які будуть брати участь у конкурсі. Деякі студентки пропонували одного викладача, деякі двох. Потім вже я підходила до них і узгоджувала всі питання участі.

– Як реагували викладачі, коли дізнавалися, що їхні кандидатури висунуті на участь у танцювальному конкурсі? Чи звучали відмови?

– Відмови були з посиланням на брак часу, тобто людина фізично не могла собі цього дозволити. Але, взагалі, всім ідея подобалася. Реакції були надзвичайно різні. Хтось із захопленням говорив: «Так, звичайно, коли репетиції?», а хтось критично

оцінював мене як їхнього потенційного хореографа. Але потім всі прийшли, і всі залишилися задоволені.

– Коли зазвичай проводилися репетиції? З ким Вам було найпростіше працювати і чому? Чи мав хтось із учасників певну підготовку?

– Репетиції проводилися після занять майже щодня десь із 16-17 до 21-22 години. Це було впродовж двох місяців. Ми переносили репетиції у випадку якихось свят, коли у когось не було часу чи можливості. За ці два місяці у нас двічі була перерва. Наприклад, тиждень самопідготовки. Серед викладачів тільки Юрій Коцюк мені розповідав, що мав певну підготовку. Працювалося зі всіма практично однаково. Не скажу, що однаково важко чи однаково легко. Просто до кожного потрібно знайти свій підхід. Зрозуміло, що не всім легко дається, але ми працювали над тим, щоб кожен показав те, що він може відповідно до своїх можливостей.

– Яким чином обирали танці і композиції до них?

– Це я обирала індивідуально. Маючи певну інформацію про конкурсантів, у мене в голові вимальовувалися відповідні картини – ту пару я бачу в такому-то образі, ту в такому-то. І коли доносила це до них, то загалом їм подобалося. А вже над втіленням цих образів ми працювали разом, шукали усі костюми, аксесуари та все необхідне для виступу де тільки могли і які тільки могли.

– Чи планується і надалі проводити такий захід? Хто буде його хореографом?

– Я говорила на цю тему з Ігорем Штельмахом. Ми плануємо й надалі продовжувати проводити цей захід, оскільки він сподобався як самим учасникам, так і глядачам. Для мене під час підготовки цього конкурсу Братство відіграло велику роль, оскільки займалося організаційною роботою, а я – тільки постановкою танців. Можливо, шоу не буде саме таким, можливо будуть певні зміни. Ми ще подумаємо. Однак я планую і надалі бути хореографом цього конкурсу.

Розмовляла Ольга ШКРІБЛЯК

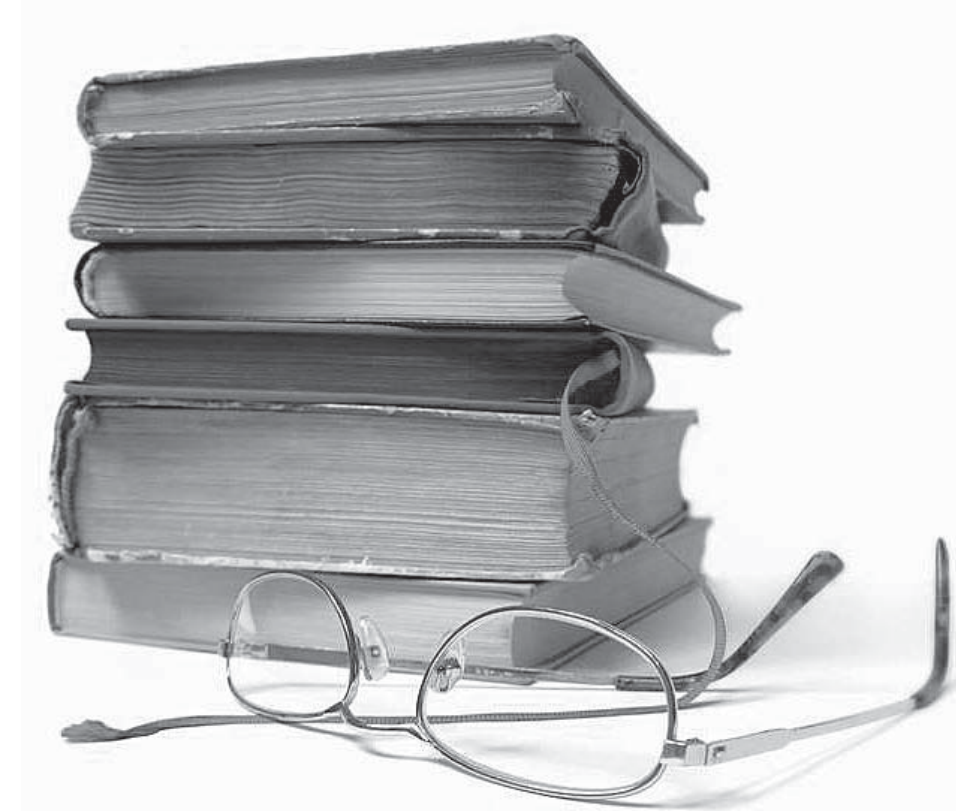
АКТУАЛЬНО

ЧОМУ МИ НЕ ГОВОРИМО РОСІЙСЬКОЮ?

«Мовне питання» в українському суспільстві, попри показну увагу до нього з боку влади, насправді проблемою ніколи не було. Цьому сприяє як природна толерантність і терпимість українців, так і об'єктивні соціальні умови життя. Ще за часів Радянського Союзу українців у рамках політики «зближення мов» «активно» призначували до думки про абсолютну неможливість існування поза російськомовним простором. Українські дитячі мультфільми обов'язково мали дублюватися російською; вчителі російської мови отримували надбавку до зарплати, а батьки учнів неодмінно повинні були мати вибір – віддати свою дитину до класу з російською чи українською мовою навчання.

З такою культурною «історією» не дивно, що у незалежній Україні білінгвізм став реальністю нашого життя, по суті, априорі. Українці, а особливо молодь як найактивніша частина населення, залежно від обставин і середовища нерідко переходять з української на російську, а от шлях навпаки, на жаль, є складнішим. І чомусь кожному здається, що це так просто – говорити російською. Насправді ж потрібно визнати – не російською ми говоримо, а вимовляємо російську лексику відповідно до усталених законів орфоєпії рідної мови, тобто української.

Мовлення російською без дотримання літературних норм ще в радянські часи отримало назву «косноязычія» і свідчило швидше про неосвіченість і низьке соціальне походження мовця. Розповсюдженню

«косноязычія» сприяв великий географічний ареал поширення російської, що унеможливило збереження її літературних норм. Так, наприклад, російська мова білорусів видає себе неприродною дзвінкістю, українці ж послуговуються російською надто м'яко і мелодійно, немов виконую-

чи народну пісню. Недаремно на означення російської мови в Україні у 90-х роках з'явився термін «український варіант російської», що має багато відмінних від власне російської мови рис.

На жаль, ми вже не бачимо цієї різниці, зводячи володіння мовою лише до

рівня лексики. Побутує кілька найтипівіших помилок мовлення російськомовних українців, які відразу ж засвідчують: ця мова не є для них рідною. Насамперед це непослідовність вимови ненаголошеного [o] як [a]: [палено], [дамой]. Ще однією літературною нормою російської мови є вимова гортанного [r] як задньоязикового [r']: [г'орад], [г'ерой], оскільки російська абетка, на відміну від української, не має окремої літери на позначення задньоязикового звука, на який перетворюється у вимові гортанний [r]. Виняток з цього правила становить лише слово Бог, у якому зберігається фонетична й орфографічна відповідність. Рідко відбувається у мовленні українців і властива російській літературній мові редукція, тобто усичення звуків: [млако]. За останньою ознакою відразу ідентифікуємо мовця як росіянина. І справедливо, бо це російська літературна норма, що її так нечасто дотримуються у мовленні українці.

А тепер порівняйте ці правила орфоєпії з мовленням наших російськомовних можновладців. Прислухаймося до слів однокласника (ці), що намагається продемонструвати своє вміння говорити «по-руссі». Наскільки грамотною є їхня російська? І чи це російська? Чи чергове демонстрування свого незнання й недолугості, щоб догодити комусь або ж просто не вирізнитися, бути таким, як усі, у певному середовищі.

Юрій МИНЕНКО

ЧИ ЗА ТЕ БОРОЛИСЯ, НА ЩО НАПОРОЛИСЯ?

Ордени на грудях, приємна усмішка та відбиток чогось жахливого в очах. Сьогодні ми створюємо саме такий образ учасників бойових дій. Але рідко цікавимося, що відбувається за зачиненими дверима наших героїв: чи готуються до раю на небі ті, хто вже пройшов пекло на землі?

Хоча б трішки привідкрити завісу «щасливого» життя і показати реальність існування ветеранів, полковників і генералів у відставці прагнув Габріель Гарсія Маркес. Цей колумбійський письменник-прозаїк, журналіст, видавець і політичний діяч з юридичною освітою подарував світу багато романів і оповідань, у яких його фантазія і реалізм віддзеркалює життя і конфлікти цілого континенту. Саме за таку соціальну спрямованість своїх творів Габріель Маркес у 1982 році отримав Нобелівську премію з літератури.

Повість «Полковнику ніхто не пише» можна вважати першою ластівкою Маркеса не як журналіста, а саме як письменника. Вперше вийшовши друком ще в 1961 році, вона не втрачає своєї актуальності й до сьогодні. Письменник переносить читачів у 1956 рік до провінційного колумбійського містечка. В цей час у країні відбувається запекла боротьба між політичними угрупованнями, яка супроводжується насильством і терором. На околиці цього містечка у старому будиночку з обдертими стінами і дахом із пальмового листа мешкає сімдесятип'ятилітній полковник у відставці, ветеран громадянської війни і його хвора на астму дружина. Це подружжя не пам'ятає, коли вони востаннє повноцінно вечеряли. Літні люди постійно потерпають від голоду, від чого загострюються їхні болячки. Детальний опис жалюгідного життя цих людей, яким пересипана вся повість, ніби дозволяє читачам відчути запах злиднів.

Після смерті єдиного сина Августина (його вбили через розповсюдження політичних листівок) життя полковника та його дружини стало ще жахливішим, хоча здавалося, що гірше бути вже не може. Люди похилого віку продали швацьку машинку і жили на виручені за неї гроші, а на зламаний на-

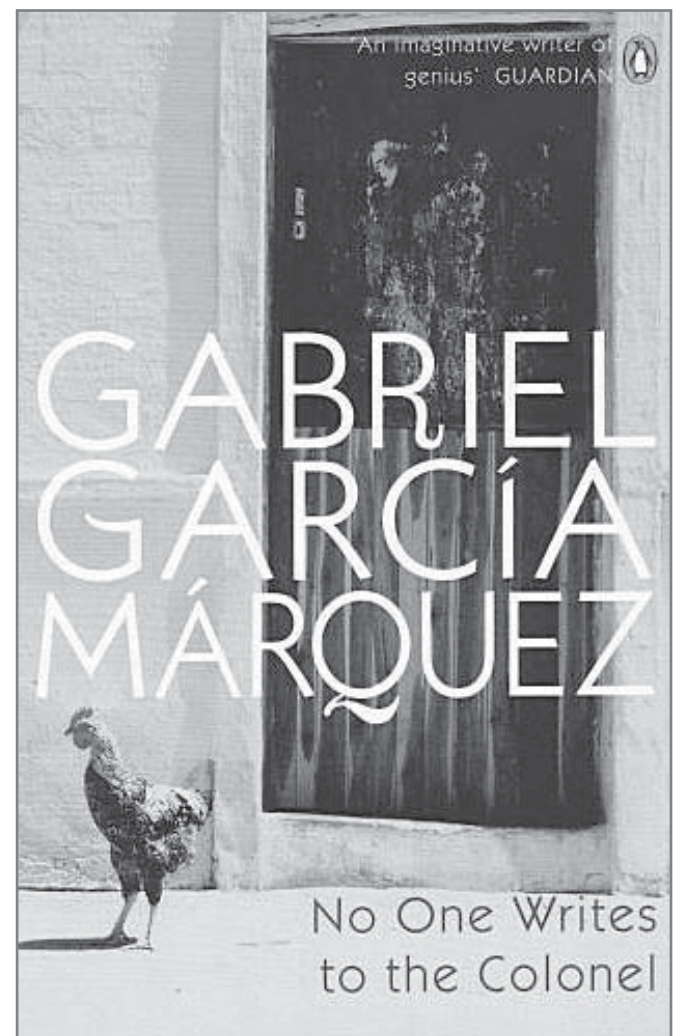
стінний годинник і картину покупців так і не знайшлося. Щоб сусіди не здогадалися про їх тяжке фінансове становище, дружина варить у казанку камені. Вологими ночами полковника гріють лише сподади про бойову юність. Кожної п'ятниці він поспішає у порт, щоб зустріти поштовий катер, але йому ніхто не пише. Та чоловік не втрачає надії і вірить, що країна пам'ятає своїх героїв, тому вперто чекає на пенсію.

Становище подружжя ускладнює утримання півня, який залишився від сина. Вони змушені годувати його в той час, як самим немає чого їсти, але це пам'ять про їхнього сина, який полюбляв курячі бої. Та й ця тварина стала їх останньою надією отримати бодай якісь кошти, адже на цих боях йому не було рівних.

Полковник продовжує спілкуватися з друзями свого сина, адже вони і далі організують політичні диверсії. Одного разу чоловіка ввіймали із забороненими листівками, які він мав розповсюдити, і запроторили до в'язниці. Звідти він вийшов спустошений, і фізично, і морально. Але на всі вмовляння дружини продати півня – заперечує. Чого ще варто було чекати від справжнього полковника.

У повісті «Полковнику ніхто не пише» можна простежити вплив творчості Ернеста Хемінгуея на автора. Адже це ранній твір Габріеля Маркеса, у якому ще важко прочитати риси його власного стилю – магічного реалізму. Проте повість дуже глибока, серйозна, злободенна і трагічна. Тому вона мала великий вплив і на інші сфери культурного життя. Зокрема, повість була екранізована режисерами Мариною Цуцурцумією («Тільки смерть приходить обов'язково», 1992) й Артуро Ріпштайном («Полковнику ніхто не пише», 1999). Під вплив повісті «Полковнику ніхто не пише» потрапив і популярний російський гурт «Бі-2». Вони створили однойменну пісню, яка стала саундтреком до фільму «Брат-2». Отож, ця повість допоможе кожному скинути рожеві окуляри хоча б на декілька годин і подивитися на світ такий, яким він є.

Наталія СЕРЕДЮК

БУТИ КРАЩИМ СЕРЕД КРАЩИХ

ВАСИЛЬ МАХЛЮК:

«ПЕРЕМОГА ПОЧИНАЄТЬСЯ ЩЕ З ПІДГОТОВКИ ДО КОНКУРСУ.
ЩЕ ПЕРЕМОГА НАД ВЛАСНОЮ ЛІННЮ»

Щороку в Острозькій академії обирають найкращого студента вишу. Всі вже давно переконалися, що наші традиційні два конкурси – «Гальшка року» та «Пан Острозький» – це далеко не ті банальні конкурси краси, до яких так звикли в Україні. Нагадаємо, що цього року перемогу здобув представник гуманітарного факультету Василь Махлюк. Саме він вразив не лише суддів, а й глядачів (Василь отримав також перемогу в номінації «Містер глядацьких симпатій») оригінальним підходом до осмислення історичних подій Острозьчини, вмінням в одному номері продемонструвати чи не всі свої таланти. Отож, про те, чим відзначився цьогорічний конкурс, «Острозька Академія» говорить із Василем Махлюком.

– Про мене найкраще вдається розповісти моїм друзям, але і я теж можу сказати кілька слів :). Народився в Рівному. Як і всі діти, навчався в школі, намагався бути активним учнем, трохи співати, танцювати, вчитися старанно, хоч не все вдавалося. Потім моя дорога привела сюди, в НаУОА, де й зараз навчаюся, – розпочинає розмову Василь. Університет відкриває молоді нові обрії і можливості для розвитку, самовдосконалення, спрямування своєї енергії та життєвого потенціалу в правильне русло. Я завжди намагаюся користуватися цією можливістю і постійно не бути осторонь від цікавих подій. Про це свідчить і участь у конкурсі.

Саме вислів «Через терни до зірок» я вважаю формулою свого життя. Немає нічого легкого на світі, і щоб чогось мати достатньо, йдучи до мети, треба віддати ще більше, немало перетерпіти, втратити. Нічого більше, лиш зусилля і Божа допомога може сприяти втіленню будь-якої мрії чи то мети в житті.

– **Що для тебе означає перемога в конкурсі «Пан Острозький»?**

– Я думаю, що перемога в такому конкурсі починається з того часу, коли берешся за його підготовку. Це перемога над своєю надокучливою лінню, страхом забути слова на сцені, переживаннями, чи якісно продуманий виступ, чи не забути всі нюанси в ньому. А остаточна перемога, тобто за кількістю балів, підрахованих членами журі, – це лиш за-свідчення тієї першої перемоги, впевненість, що підготов-ка до конкурсу не була марною.

– **Чи змінилося щось після конкурсу?**

– Передусім, трошки змінився я. Певно, додалося більше впевненості, бажання працювати, бо це має достойний результат. Я дуже вдячний усім, хто допомагав мені. А ще я краще здружився з людьми, з якими працював, готуючи конкурс. Ще раз переконався, що вони – фантастичні друзі, майстри своєї справи, успішні й небайдужі до успіхів інших. І якби не вони – чи був би я першим серед найкращих?... Це навряд.

– **Розкажи про сам конкурс. На твій погляд, який він?**

– Багато з тих, хто є моїми друзями, виступали в команді зі мною. Природно, що конкурс викликав чимало хвилювань, переживань, очікувань, думок. Ми приходили на репетиції щоденно, впродовж тижня, додавали слово до слова, писали сценарій, придумували реквізит, усі разом шукали одяг, аксесуари для виступу. Ці всі моменти справді нелегкі та виснажливі. І це велике щастя, що саме друзі, близькі люди були постійно поруч зі мною. Це був один великий потік підтримки від них усіх. Найбільша вдячність за це саме їм. На щастя, все добре пройшло. Лиш чоботи були трохи великуваті, в яких виступав :).

– **Що ти найбільше цінуєш у людях?**

– Дуже люблю щирих і відкритих людей. Тих, з ким

завжди можна цікаво поговорити. Люблю правду в людях, хоч вона не завжди приємна вуху. Дуже поважаю тих, які багато читають, цікавляться, прагнуть якісного життя. Тих, хто любить спокій, романтику, тишу. Вони – це серце людської спільноти. У них лиш чисті та світлі помисли. Ніколи не зрозумію лицемірів, лінивих і гордих, завжди цінуватиму про-стих, працьовитих людей, які є носіями правди та любові.

– **Усі з захопленням слухали, як ти виступав на конкурсі талантів. Які маєш ще захоплення?**

– Я мав чимало захоплень. Вони приходили і зникали, як і все плінне в житті. Це звичний процес. Проте музика, одне із захоплень мого життя, дотепер йде поряд зі мною. Саме музику вважаю найбільшим надбанням людської цивілізації. Це хороший засіб, який допомагає відпочивати і працювати, а найголовніше – заповнює мій життєвий ефір, вилучаючи звідти сіру і непотрібну мені інформацію.

– **Чим плануєш займатися надалі?**

– Багато не люблю планувати, бо з досвіду знаю, що все буде навпаки:). Поки що вчуся, працюю, збираю досвід, раджуся із досвідченими і вченими людьми, бо маю такий хоро-ший шанс. Стараюся вхопити від життя лиш найкраще.

– **Що можеш порадити чи побажати студентам Острозької академії?**

– Якось натрапив на слова одного із релігійних діячів, які звучали так: «Любіть і робіть що завгодно». Тільки маючи любов всередині, будуть поряд із нею найкращі людські якості і цінності. Тому побажаю студентам любові. Маючи любов, вони матимуть все, чого потребуватимуть. Аби лиш любов їх була щирою і справжньою.

Розмовляла Анастасія ЛАВРІНЧУК

ВАРТО ПРОЧИТАТИ

САТИРИЧНИЙ РОМАН ПРО РЕКЛАМУ

За все своє життя людина отримує велику кількість інформації. Навчаючись у вищому навчальному закладі, готуючись до занять, ми черпаємо знання з різних підручників та інтернет-джерел. Проте студенти не повинні обмежувати себе лише тією літературою, на яку спрямована їхня спеціальність. Читати необхідно також просто для себе, для душі, для загального розвитку.

Оксана Прасюк, викладач кафедри документознавства й інформаційної діяльності, рекомендує студентам прочитати книгу «Тут палять» Кристофера Тейлора Баклі. Особливістю її є те, що вона буде корисною і цікавою не лише для людей, які пов'язали своє життя з рекламною діяльністю, а й для широкого загалу.

Кристофер Тейлор Баклі – американський письменник, який народився 24 грудня 1952 року в м. Портсмут, Род-Айленд. Здобув всесвітню популярність після написання низки романів: «Тут палять» (1994 р.), «Господь – мій брокер» (1998 р.), написаний у співавторстві з Джоном Тірні, «Зелені чоловічки» (1999 р.), «День Бумеранга» (2007 р.).

«Тут палять» – сатиричний роман з елементами трилера. Книга написана Баклі зі свого власного досвіду в рекламній справі та життя мас-медіа. Головний герой твору Нік Нейлор – молодий, енергійний співробітник рекламного агентства. Він надзвичайно успішно впроваджує в маси ідею про те, що куріння практично нешкідливе, і впевнено будує свою кар'єру. Кожен день Нік сперечається з супротивниками куріння,

зустрічається з найбільш грізними опонентами на конференціях і телешоу й примудряється викрутитися з найбільш делікатних ситуацій. Проте несподівано на Нейлора оголошують полювання, викрадають і намагаються вбити.

Сюжет є дуже динамічним і доволі цікавим. Книга наштовхує читача на власні роздуми щодо розвитку та впливу реклами, масових комунікацій у наш час, описує особливості психологічного впливу реклами на маси. Особливої гостроти роману надає епізодична поява на його сторінках всесвітньо відомих людей, лише в певних випадках прикритих прозорими псевдонімами.

Варто зазначити, що за мотивами роману знято однойменний фільм, що вийшов у 2006 році.

Юлія КОЛОШВА

НАШІ ДОСЯГНЕННЯ

ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ:
НАУКОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ КРАЇНИ

Навчальний рік, який стрімко прямує до фінішу, знову став успішним для студентів Острозької академії. Численні перемоги на всеукраїнських олімпіадах, конкурсах, змаганнях, участь у різноманітних студентських проектах вже вкотре підтвердили, що сучасному університету вдалося зберегти традиції та ідеали своєї попередниці – Острозької академії XVI століття.

Багатим на перемоги цей навчальний рік став для **Інституту права імені І. Малиновського**. У Вінницькому апеляційному адміністративному суді 13 грудня відбулися завершальні етапи конкурсу наукових робіт серед студентів-правників України на тему: «Зробимо суд кращим: адміністративні суди України та шляхи вдосконалення їх роботи очима молоді». У ньому взяли участь студенти Інституту права ім. І. Малиновського НаУОА — Юрій Сидорук, Назарій Адамчук та Ірина Гутнік і, відповідно, привезли призові місця.

Згодом команда студентів Інституту права ім. І. Малиновського у складі Оксани Мазурук, Романа Смалюка, Юлії Івасів, Павла Ковальчука та Костянтина Примака гідно представила виш на престижному Міжнародному конкурсі з міжнародного публічного права ім. Філіпа Джессапа. Цей конкурс ще порівнюють з юридичними олімпійськими іграми, адже у змагання беруть участь близько 600 команд із більш, ніж 85 країн світу. До фіналу потрапляють найкращі команди, які виборюють це право на національному рівні. Однак студентам Острозької академії вдалося здобути 3 перемоги в 4-х раундах, розділивши за цим показником 3-5 місця з командами Київського та Донецького національних університетів. У підсумку наша команда випередила навіть представників з Юридичної академії України імені Ярослава Мудрого й Одеської юридичної академії.

Крім того, в листопаді студенти-третьокурсники Юлія Мартиненко та Богдан Шабаровський посіли перше місце у V Всеукраїнських змаганнях з адміністративного права та процесу ім. В. С. Стефанюка, що відбувалися у Запорізькому національному університеті. За словами Богдана Шабаровського, змагання відбувалися у формі інсценізованих судових дебатов.

Підтвердили високий рівень наукової підготовки в Острозькій академії цього року і студенти **факультету романо-германських мов**. Марія Цьомик, студентка магістеріуму спеціальності «Англійська мова та література», здобула диплом III ступеня у Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт, а в квітні у II Міжвузівській олімпіаді з перекладу серед студентів і курсантів вищих навчальних закладів України здобув перемогу Іван Лютко. Його нагородили грамотою «За блискучий усний двосторонній переклад». У секції англійської мови магістрант Станіслав Петрів посів друге місце, а студентка п'ятого курсу Марія Кордяка – призове п'яте місце, магістрантка Юлія Студинець зайняла шосту позицію.

Також студенти факультету романо-германських мов взяли участь у II турі Всеукраїнського конкурсу студентських досліджень із соціолінгвістики, де магістрантка Світлана Новоселецька здобула третє місце за наукову роботу «Соціолінгвістичні особливості канадської англійської мови як самостійної мовної системи». Студентка досліджувала лексичні та фонетичні особливості мови, а також проводила порівняльний аналіз з іншими варіантами

англійської мови для кращого розуміння англійської мовної системи загалом.

Гідно представили Острозьку академію на різноманітних змаганнях студенти **факультету міжнародних відносин**. Переможцем у відеоконкурсі «Made in UA» став студент четвертого курсу спеціальності «Історія» Андрій Брижук. У співавторстві з одноклассниками Богданом Шляховим та Олександром Денисюком хлопець зняв відео «Острог – серце Волині». Завдяки конкурсу «Made in UA» у відеоформаті з'явилася інформація про маловідомі містечка. Більш відомі туристичні міста – Львів, Кам'янець-Подільський, Одеса, Крим, Карпати – теж не залишилися поза увагою.

«Кращі роботи ми озвучимо англійською мовою, відтак збільшимо критично малу кількість позитивної аполітичної інформації про Україну, яка доступна для міжнародної аудиторії. Ми би хотіли бачити якомога цікавіші формати подачі інформації про найкраще з України – відповідно у цьому році потішив ролик про Острог. Адже важливий як контент, так і інноваційний формат», – стверджує Наталія Попович, Президент PRP Group, ініціатор Discover Ukraine.

Магістранти історії Аркадій Ткачук, Іван Логвин та студент четвертого курсу Олександр Денисюк посіли призові місця у науково-практичній конференції «Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт з історичних наук 2012/2013 н. р.».

У II етапі Всеукраїнської студентської олімпіади з історії серед студентів класичних і педагогічних університетів магістрант історії Острозької академії Олександр Скоков посів призове третє місце. За словами Олександра, участь у таких заходах – чудова нагода обмінятися інтелектуальними напрацюваннями у галузі історії, отримати нові знайомства з відомими науковцями та просто позитивні враження від перебування у виші.

Студент факультету міжнародних відносин Руслан Мініч зайняв II місце у Всеукраїнській студентській олімпіаді зі спеціальності «Міжнародні відносини», що відбулася 11-12 квітня у Маріупольському державному університеті.

В олімпіаді взяли участь 38 студентів з провідних вишів України. Завдання другого туру олімпіади, в якому й посів призове місце Руслан Мініч, передбачали перевірку

знань у галузі історії та теорії міжнародних відносин, сучасної світової політики, зовнішньої політики України і зарубіжних країн, вміння аналізувати міжнародні конфлікти.

Студенти-економісти Острозької академії показали чудові результати у VII Відкритому економічному турнірі серед студентів 1-3 курсів, перемогу в якому здобула команда «Штурм». Також найактивніші студенти отримали індивідуальні відзнаки у чотирьох номінаціях: «За культуру виступу та полеміки у науковій дискусії» нагорода дісталася Ользі Гедзь, «За продемонстровані глибокі знання з економічної теорії» – Лілії Оксентюк.

Студентка 4 курсу Ольга Заблоцька отримала диплом I ступеня за участь у II турі щорічного Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт зі спеціальності «Фінанси, грошовий обіг і кредит». Цього року на конкурсі було представлено 242 роботи. Наукове дослідження студентки Острозької академії Ольги Заблоцької «Фінансове забезпечення соціальних гарантій в Україні та оцінка їх фінансових ризиків» увійшло до вісімки найкращих робіт конкурсу.

Вікторія Поліщук, другокурсниця спеціальності «Психологія», здобула друге призове місце у X Ювілейній міжнародній медико-фармацевтичній конференції студентів і молодих вчених «Актуальні питання медицини і фармації» за доповідь «Гра в шахи та її роль у розвитку метапам'яттєвих здібностей».

Захід проходив 27 березня в Буковинському державному медичному університеті, в якому взяли участь близько 800 учасників з України, Білорусі, Росії, Молдови, Придністровської Молдавської Республіки, Узбекистану, Румунії, Польщі, Німеччини, Франції.

7 грудня 2012 року в Державній службі молоді та спорту України нагородження переможців завершилося фіналом Всеукраїнського конкурсу бізнес-планів підприємницької діяльності серед молоді. У номінації «Соціальний проект» переможцями стали: 1 місце – Наталія Курилюк (студентка магістеріуму) з проектом «Своїм курінням ми вбиваємо близьких»; 2 місце – Анастасія Сосніна, Антоніна Кузьмич (студентки IV курсу) з проектом «День безпеки дітей в Інтернеті».

Гуманітарний факультет цього року показав високі наукові результати у різних сферах. Наприклад, студентка спеціальності «Журналістика» Ольга Гуртовенко виборола третє місце у Міжнародному конкурсі учнівської та студентської молоді «Мій рідний край». На обласному етапі XIII Міжнародного конкурсу з української мови імені Петра Яцика честь Острозької академії захищала магістрантка спеціальності «Українська мова та література» Христина Федорич, яка в результаті найкраще впоралася із завданнями і посіла I місце з-поміж студентів філологічних факультетів. Студентка спеціальності «Літературна творчість» Діана Кобернюк стала призером обласного етапу Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка.

Магістрантка культурології Олеся Лапчук перемогла у Всеукраїнському конкурсі студентських наукових робіт у галузі знань «Гуманітарні науки» спеціальності «Мистецтвознавство». У цьому році були представлені роботи з 26 навчальних закладів нашої країни. Майбутня інтелектуальна еліта України презентувала свої наукові праці у секціях: «Збереження художніх цінностей та пам'яток архітектури», «Образотворче мистецтво та дизайн». Олеся отримала диплом II ступеня у галузі «Мистецтвознавство» (секція «Збереження художніх цінностей та пам'яток архітектури»).

Активними були студенти Острозької академії і в спортивному житті університету. Світлана Очеретович здобула перемогу у змаганнях з легкої атлетики на обласному рівні.

Вона посіла перші місця в змаганнях з легкої атлетики в заліку Спартакіади ВНЗ I-IV рівнів акредитації Рівненської області 2012-2013 рр.

Усі здобутки свідчать про те, що серед найкращих навчальних закладів України Острозька академія займає передові позиції і повністю виправдовує статус науково-дослідного центру. Ректор університету Ігор Пасічник часто зазначає, що головне завдання академії – виховати не просто еліту України, а й сформувати її майбутній науковий потенціал, який, спираючись на власний досвід, зможе брати активну участь у державотворчих процесах.

ОСОБИСТОСТІ

НЕВІДОМИЙ ВІДОМИЙ ОСТРОЖАНИН ВІТАЛІЙ КОСОВСЬКИЙ – ОДИН ІЗ НАЙКРАЩИХ ФУТБОЛІСТІВ КИЇВСЬКОГО «ДИНАМО»

Нещодавно в одній із соцмереж натрапив на опитування «Обираємо «Великого острожанина» разом». Серед запропонованих кандидатур було чимало діячів як минулого, так і сучасності, починаючи від князя Василя-Константина Острозького і закінчуючи кандидатурою Миколи Ковальського. Також респонденти мали можливість пропонувати свої варіанти.

Мене надзвичайно здивувало те, що абсолютно жоден респондент (як і автори опитування) не пригадав про людину, яка не менше, аніж інші, заслуговує на увагу – Віталія Косовського – гравця київського «Динамо» та збірної України. Адже народився він саме в Острозі!

Футболом Косовський цікавився з дитинства – паралельно із початком навчання у школі почав відвідувати футбольну секцію (ДЮСШ у м. Нетішині).

Згодом грав за збірну області. У 17-річному віці талановитого гравця помітили селекціонери Київського спортінтернату, а саме Володимир Киянченко – відомий фахівець, який і нині працює в Київському інтернаті, – і запросили Віталія в столицю. Звичайно, грати в основному складі «Динамо» йому ніхто не пропонував, але все ж це був значний крок вперед для молодого футболіста.

Після закінчення спортінтернату Віталія запросили до хмельницького «Поділля», де він затримався на два сезони, за які зіграв 21 матч і забив два голи, після чого невдовзі перейшов уже на триваліший період до вінницької «Ниви». За чотири роки в цьому клубі він відіграв 53 матчі, в яких 13 разів відзначився м'ячем у воротах команди-суперника. У першому ж сезоні, коли Косовський почав грати за «Ниву» (це був останній союзний сезон), команда зайняла 5-те місце. Це дозволило клубу стартувати у Вищій лізі чемпіонату незалежної України. Це були золоті роки для футбольної Вінниці, бо зараз «Нива» бореться за «життя» в другій лізі та намагається знайти спонсорів для того, щоб «тримати клуб на плаву».

Але Вінниця для Косовського стала тим випадком, коли робиш крок назад задля двох вперед. І вже із сезону 1994/1995 острожанин грає за «Динамо» (Київ), де в дебютному сезоні став основним гравцем і зіграв за команду 27 матчів, у яких шість разів відзначався взяттям воріт.

За столичний клуб Віталій відіграв 131 гру, забивши за біло-блакитних 20 м'ячів. У єврокубках футболіст брав участь більше сорока разів, 3 рази йому вдалося пробити ворота суперників.

Два останні роки з дев'яти у складі команди киян Віталій Косовський практично не грав через травми.

Віталій представляв спочатку юнацьку збірну СРСР, яка за підсумками відбору потрапила на Чемпіонат Європи 1992 року. Однак через розпад СРСР на турнір поїхали лише футболісти, які народилися в Росії.

Уперше за основну збірну України Віталій Косовський зіграв 1 травня 1996 року під час товариського матчу з Туреччиною, на той час вже майже два роки відігравши за «Динамо». Усього ж за збірну футболіст виступив 25 разів, забив два голи.

Останні два сезони за «Динамо» Віталій майже не покидав командний лазарет, за цей час він встиг взяти участь лише в дев'яти матчах. Навесні 2003 р., так і не перемігши травми, Косовський вирішив «повісити бутси на цвях». Так завершилася кар'єра одного із найкращих лівих півзахисників у футбольній історії незалежної України.

Після того Віталій ще намагався повернутися в футбол. Так, у 2009 році команда аматорів «Ірпінь» (Гориничі) внесла Косовського в заявку на сезон, проте він провів за свій клуб лише одну гру. А в 2011 р. богородчанський «Газовик», що виступає в чемпіонаті Івано-Франківської області, оголосив на офіційному сайті команди про підписання контракту з В. Косовським, проте дуже швидко сам футболіст спростував цю інформацію.

Після закінчення кар'єри футболіста

Віталій Косовський кілька років працював селекціонером у структурі київського «Динамо». Проте потім пішов з селекції. Пізніше Віталій два роки працював помічником Олександра Лисенка в юнацькій збірній України.

Досягнення. Чемпіонат України разом із київським «Динамо» Віталій Косовський підкорював шість разів (1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000), чотири рази завойовував Кубок України (1996, 1998, 1999, 2000). У 1999 році вийшов у півфінал Ліги Чемпіонів.

Особисте життя. Віталій Косовський одружений з вінничанкою Іриною. Подружжя виховує дочку Тетяну та сина Сергія. Як і батько, син також небайдужий до футболу, тому Віталій віддав його до динамівської школи.

Цікаве про В. Косовського. Майже ніде немає інформації про те, що в сезоні 2000/2001 року Віталій встиг пограти за три різні команди. Розпочинав сезон він у головній команді «Динамо» (Київ), але згодом

був переведений до «Динамо-2», що виступав в першій лізі (у Віталія вже почалися проблеми зі здоров'ям), і навіть встиг провести за нову команду чотири матчі. Але невдовзі отримав запрошення від польської «Вісли» (Краків) і вирішив продовжити кар'єру за кордоном.

Наприкінці 2011 року одне інтернет-видання опублікувало список символічної збірної України часів незалежності, в якій увійшов і уродженець Острога, зайнявши місце на лівому фланзі півзахисту.

Думаю, зі мною погодяться всі, що Віталій Косовський також заслуговує на звання «Великого острожанина». Адже футболіст не забуває, хто він і якого роду. Так, минулого року Косовський зі своїми одноклубниками-динамівцями відвідав Острозьку академію. Ви, звісно, можете не любити футбол, але якщо ви живете або навчаєтеся в Острозі, то просто зобов'язані знати, хто такий Віталій Косовський.

Вадим ГРИЦУК

NOTA BENE

В ОСТРОЗЬКІЙ АКАДЕМІЇ ОБГОВОРИЛИ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ

У Національному університеті «Острозька академія» 16 травня відбулася Міжнародна конференція «Місія України в сучасному світі». Серед учасників — перший Президент України Леонід Кравчук. Ініціатором проведення заходу став радник Президента України Володимир Зубанов.

«Сьогодні 22-річні народжують своїх дітей, їх діти роблять перші кроки уже по своїй незалежній землі, — зазначив Леонід Кравчук. — Але те питання місії України, яке сьогодні постає перед нами, їх уже не повинно турбувати. Мене часто запитують молоді люди, чи не зарано Україна стала незалежною, проте я на це завжди відповідаю одне: коли не почнеш іти дорогою — ти її не пройдеши, перший крок завжди треба зробити. Україна цією дорогою уже йде. Чи швидко? По-

різному. Тут ми не можемо перебільшувати, проте все ж Україна як держава відбулася».

На пленарному засіданні серед доповідачів були Станіслав Кульчицький, заступник директора з наукової роботи Інституту історії України НАНУ, Олександр Корнієвський, завідувач відділу стратегій розвитку громадянського суспільства Національного інституту стратегічних досліджень, та Анатолій Павленко, старший експерт з військових питань Інституту стратегічного розвитку. У доповідях порушувалося питання аналізу досвіду Європейського Союзу, пристосування його до українських реалій та розповсюдження його ідей на Сході нашої держави.

Робота конференції відбувалася у форматі круглих столів, де обговорили імідж України та що, власне, наша дер-

жава транслює на міжнародний рівень, як нас сприймають у світі та що потрібно змінювати. Також зацентували увагу на зовнішній політиці України, плюсах та мінусах трьох варіантів майбутнього держави: євроінтеграції, долученні до Митного союзу чи збереженні позаблокового статусу.

Завершилася конференція дебатами «Місія держави у світі — чи потрібна вона? Чіткий дороговказ або обмеження розвитку?». Загалом, результатами конференції стали не голослівні бажання учасників щодо бачення місії України, а й розробка конкретних тез.

Ольга ГУРТОВЕНКО

СПОРТИВНЕ ЖИТТЯ

СПОРТИВНИЙ АДРЕНАЛІН: ЧОМУ ЦЬОГОРІЧНІ БАСКЕТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ БУЛИ ТАКИМИ НАСИЧЕНИМИ?

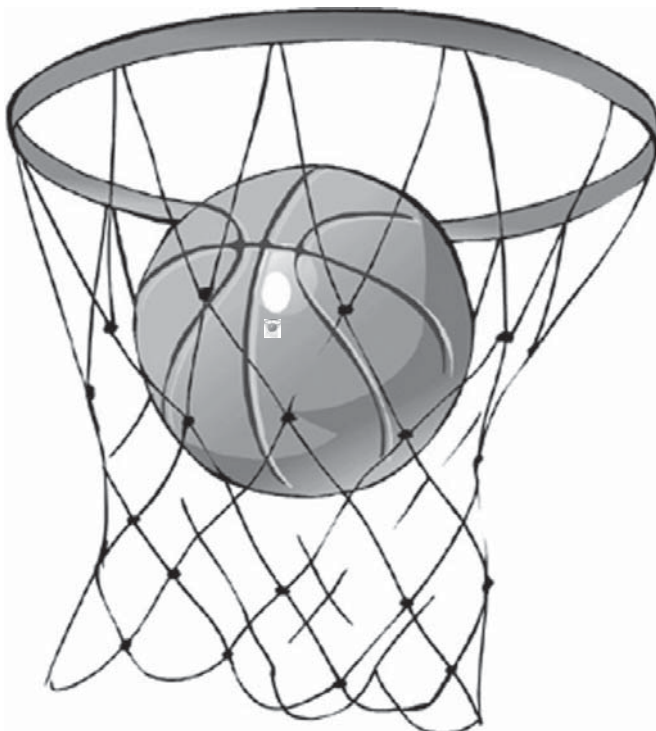
Цьогорічні змагання з баскетболу у залік спартакиади «Здоров'я» стали найбільш очікуваною подією у спортивному житті студентів Острозької академії. І рік не в тому, що спудеї нашої альма-матер так полюбляють цей вид спорту, і навіть не через те, що в нього грає голова Братства спудеїв. Такий ажіотаж, передусім, викликаний тим, що, власне, змагання кілька разів переносили то через організаційні проблеми, то через неготовність спортивного залу. І ці «відстрочки» довели до того, що з'явився сумнів, що змагання взагалі не відбудуться. А вже з дня на день мав розпочатися ремонт майданчика, який навряд чи закінчатиме у цьому навчальному році.

У зв'язку з цим організаторами було прийнято безкомпромисне рішення – відіграти УСІ матчі за один день! Такого Острозька академія ще точно не бачила. Але спортсмени – народ негордий: сказано – зроблено. Отож у вівторок 26 березня спортивна зала на кілька годин перетворилася на своєрідний баскетбольний колізій.

Попри те, що змагання повинні були пройти за один день, схема їх проведення змін не зазнала: команди за допомоги «сліпого» жеребу ділилися на дві групи; з кожної групи виходило по дві кращі команди, а потім команди, які зайняли у своїх групах другі місця, змагалися за бронзу, а переможці груп – в очному протистоянні з'ясовували, хто залишить спортивний зал чемпіоном; на «невдах» групового раунду чекав втішний фінал, у якому вони розігрували 5-6 місце.

Отож, за результатами жеребкування до групи А потрапили команди економічного факультету, Інституту права імені І. Малиновського та факультету романо-германських мов. У групі Б змагання розгорнулися між командами факультетів політико-інформаційного менеджменту, міжнародних відносин і гуманітаріями. Варто зазначити, що команди ПІМу й економіки не могли зустрітися в одній групі, бо були «сіяними» як срібний призер і чемпіон минулорічних змагань відповідно.

Право «відкрити» змагальний день випало баскетболістам факультетів міжнародних відносин і політико-інформаційного менеджменту. Гра видалася «в'язкою» і виправдала свій статус першої на турнірі, подарувавши заслужену перемогу ПІМу та мінімум видовищ глядачам.

Наступними на майданчик вийшли правники та представники РГМ. Перша чверть була, так би мовити, вступною – мало комбінаційної гри і багато сумбуру. Надалі суперники показали змістовну гру, перемогу в якій святкували правники. Третя гра турніру подарувала цікавинку, яку в баскетболі не часто зустрінеш, – міжнародники не могли закинути м'яч у кільце гуманітаріїв майже три чверті. А загалом гра пройшла під акомпанемент команди гуманітарного факультету, легкою перемогою якого все й завершилося. Далі в гру вступили чинні чемпіони, протистояли яким правники. Економісти на правах чемпіона розпочали зустріч з позиції сили і впевнено довели її до логічного для себе завершення – перемоги. Остання гра у групі Б подарувала запеклу боротьбу між ПІМом і гуманітаріями, які в очному протистоянні вирішували, хто з них буде боротися

за перемогу у фінальному матчі. Гра видалася напружено. Баскетболісти ПІМу були вправніші у закиданні м'ячів і весь час були попереду. А на останніх хвиликах розгорнувся справжній триллер – гуманітарії зрівняли рахунок, а їхні суперники не хотіли втрачати перемогу: команди влаштували «гойдалки» з рахунком, але за 30 секунд до завершення зустрічі гуманітарії досягли переваги в 4 пункти. Баскетболісти ПІМу вдалися до тактики «дрібного фолу», але їх суперники не хилили з «лінії» і довели гру до переможного завершення. Це була, без сумніву, найцікавіша гра з поміж усіх, що проходили в той день.

Завершальною грою групового раунду в цілому стала зустріч економістів і команди РГМ. Теоретично від результатів цього матчу залежав розподіл місць у групі А. А вже шанси вийти з групи навіть з першого місця на той момент мали всі три команди. Але це лише теоретично, насправді ж економісти не дали жодного шансу своєму суперникові, впевнено вигравши матч.

Перші матчі плев-оф видалася дещо однотипними – перемогли ті, хто цього більше хотів. У поєдинку за 5-6 місце без особливих проблем переграли команду РГМ, а баскетболісти з ПІМу в запеклій боротьбі здолали суперників з Інституту права.

Дуже своєрідним видався фінальний матч змагань – аж занадто дружним. Загалом матч проходив у спокійному руслі, але за явної переваги економістів. Гуманітарії лише зрідка зменшували рахунок до мінімуму, а повторити щасливого камбеку, як проти ПІМу, не вдалося. Варто зазначити, що матч не порадував глядачів ні командною швидкістю, ні видовищністю. Напевне, далася взнаки втому, ще б пак – команди вже шосту годину підряд проводили на майданчику, що не могло не позначитися на грі.

Якщо підбити підсумки всього турніру, то варто зазначити, що той ажіотаж, який витав напередодні, був повністю виправданий, а спортсмени подарували глядачам чимало адреналіну та вражень. Стосовно результатів, то підсумки приблизно відображають співвідношення сил баскетбольних команд факультетів Національного університету «Острозька академія».

Вадим ГРИЦУК

КІНОМАН

ПОЛЮВАННЯ

«Полювання» («Jagten»)
Режисер: Томас Вінтерберг

Країна: Данія

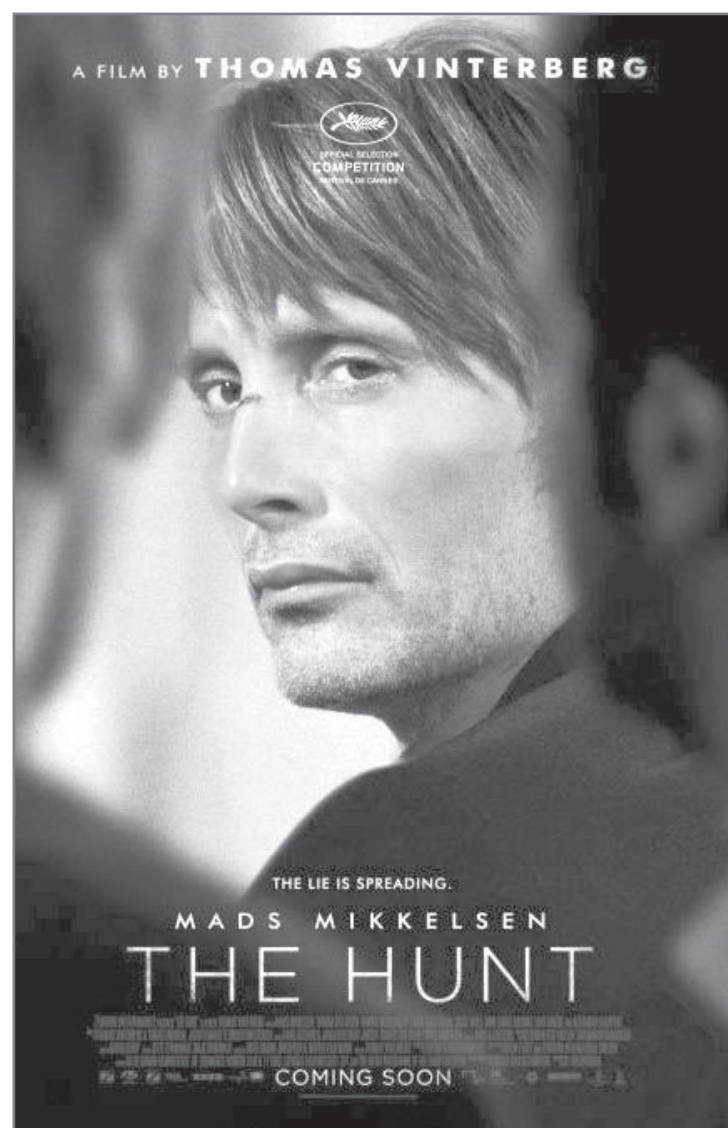
Рік: 2012

Актори: Мадс Мікельсен, Анніка Веддеркоп, Томас Бо Ларсен.

Здавалося, що життя 40-річного Лукаса нарешті налагоджується: нові взаємини, знову хороша робота, друзі. Проте незначний вимисел дитини через образу робить із Лукаса небезпечну для суспільства людину. Дитині повірили, тому що «вустами дитини говорить істина». Виявляється, не завжди... Жителі Лукасового містечка не можуть визначитися, чого насправді хочуть: знайти справедливість чи провчити нібито винного? Теоретично, будь-хто може мати недолік, який заперечує закони суспільної моралі, однак, коли розпочинаються народні судження, справа виявляється небезпечною та жорстокою. А причиною, нагадаю, стала лише одна фраза.

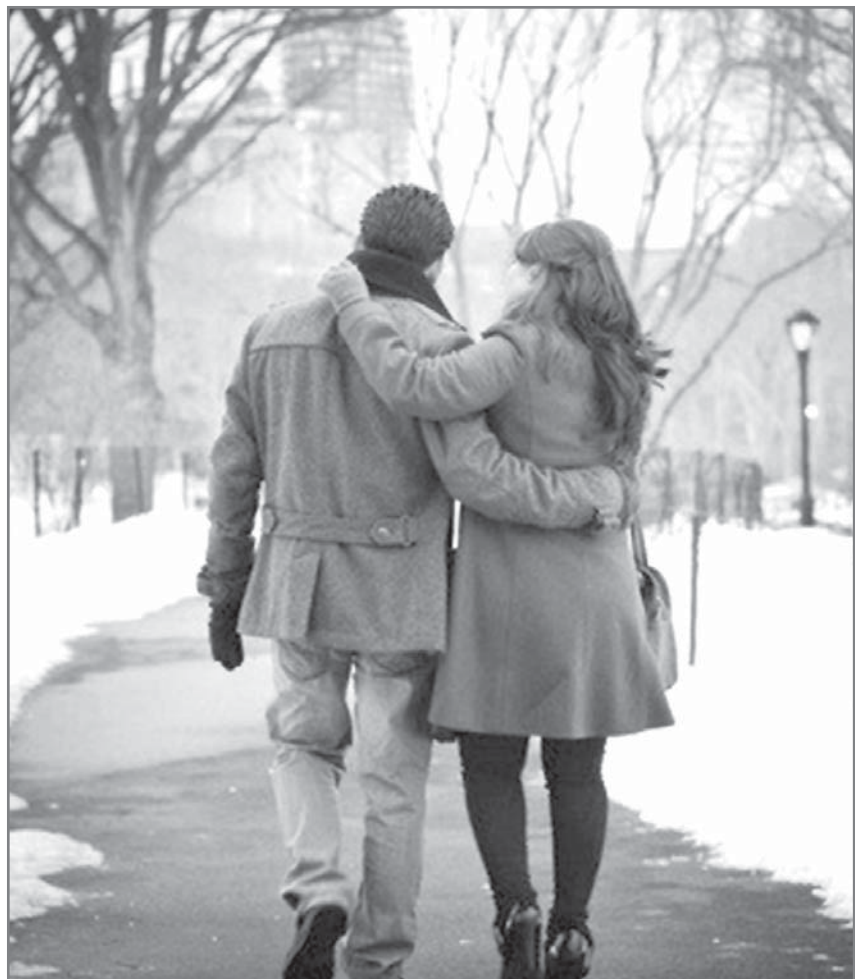
Драматична колізія фільму з кожною хвилиною росте, а суспільство все більше відштовхує Лукаса. І тепер головний герой на полюванні... От тільки мішень – він сам. Незважаючи на чітке спрямування кінострічки, акценти можна розставити суб'єктивно: проблема педофілії, нездатність суспільства мислити, сприйняття близькими людьми проблеми головного героя, якість взаємин після важкого спільного досвіду, батьки, які починають згадувати про виховання своїх дітей лише у проблемних ситуаціях. Фільм привертає увагу до однієї з важливих тем сучасного суспільства, стає таким чином актуальним і необхідним для перегляду. І хоча для багатьох кінонагород ще ні про що не свідчать, однак Мадс Мікельсен за головну роль у «Полюванні» отримав Срібну премію на Каннському кінофестивалі в 2012 році. Емоційно насичений сюжет і, можливо, для когось неочікуваний фінал, безликість суспільства під час вироку говорить лише про те, що такі полювання не закінчуються ніколи.

Ольга ГУРТОВЕНКО

Психологія

РИТМИ КОХАННЯ: ЧОГО ІНКОЛИ НЕ ВИСТАЧАЄ ДЛЯ ПРИМИРЕННЯ?

Тема стосунків між хлопцем і дівчиною, чоловіком і жінкою – більше, ніж серйозна. Думаю, обґрунтувати це немає потреби. І немало різних пафосно-повчальних і справді мудрих слів щодо цього сказано. Інша річ, що ми настільки звикли до цих слів, що вже, напевно, і не слухаємо їх.

Розкажу вам, шановні читачі, що про цю тему говорить наукова психологія.

Гадаю, кожен помічав, що у стосунках бувають різні періоди – коли людину хочеться бачити щоденно, щогодини або й щохвилини, постійно бути поруч і так далі. Але бувають і інші – коли ця ж людина починає безмірно дратувати. І досить часто такий період закохани сприймають як кінець стосунків. А потім страждають, бо почуття все ж лишаються.

Особисто для мене стало відкриттям те, що таке «чергування» періодів у стосунках – це НОРМАЛЬНО. А головне – тимчасово.

До речі, із власних спостережень. Не знаю, як у кого, але в мене таке буває і з близькими людьми, і з друзями. Коли з другом чи подругою проводжу багато часу разом, а потім вони починають дратувати, і ми віддаляємося.

Наукова психологія виділяє навіть специфічні стадії емоційного ставлення партнерів (називати-мемо їх так) один до одного.

На першій стадії партнерам дуже важливо бути якомога ближче один до одного, при чому, в усіх сенсах цього слова – проводити фактично весь час разом, рівень емоційної близькості в цей період найвищий. Кожен, гадаю, відчував це зі своєю коханою людиною – бажання завжди

бути разом, якомога міцніше обійматися, якомога ближче один до одного сидіти. На інших рівнях – ділитися переживаннями. Умовно цей період можна назвати періодом злиття.

Потім поступово сила потягу слабшає. З часом інтереси, слова коханої людини можуть забуватися. І якщо раніше першим пунктом у вашій голові стояло «купити йому (їй) цукерок», то на цьому етапі пункт переміщується у списку необхідного на нижчі позиції.

Згодом усе більше наростає емоційне відчуження, виникає бажання уникати контактів із партнером. Завершується це все роздратуванням, наполегливим акцентуванням недоліків та іншими негативними емоціями.

Зазвичай, на цьому етапі закохани розривають стосунки. Часто для примирення не вистачає лише знання того, що це – природно, і що з часом знову все повернеться до тієї першої фази, коли кохання здаватиметься таким, що на все життя.

І ще важливо: не завжди такі «ритми» у партнерів збігаються. У когось вони можуть проходити частіше, у когось – рідше. Звичайно, найкращий варіант – коли в закоханих цей ритм збігається. У будь-якому випадку, головне – бажання будувати стосунки.

Маленький висновок. Те, що ви могли прочитати вище, для мене особисто мало велике значення. Сподіваюся, воно зможе допомогти хоч трошки і вам.

Наталія ГОДУНОК

ENERGIZER

ВЗАЄМООБМІН ДОСВІДОМ УЧАСНИКИ AIESEC ПРЕЗЕНТУЮТЬ УКРАЇНУ ЗА КОРДОНОМ

«Острозька Академія» вже неодноразово згадувала про міжнародну молодіжну організацію AIESEC, що допомагає розвивати професійні навички й особисті якості, отримувати новий досвід, беручи участь у міжнародних програмах і в організації проектів. Але суха інформація – інформацією, а ось почути враження людей, які вже відвідували з програмою інші країни – річ значно краща! На правах учасника 2012-2013 років поділюся власним досвідом.

Отож, як взяти участь у програмі?

Якось вихідними гуляла сторінками Інтернету, випадково потрапила на посилання AIESEC. Зайшла, прочитала про організацію, сподобалося, зареєструвалася. І вже, мабуть, наступного ж дня забула про ту реєстрацію і про той сайт. Аж раптом через кілька тижнів дзвінок з організації та призначення онлайн-інтерв'ю. Через декілька днів успішно пройшла співбесіду в онлайн-режимі із представницею львівського AIESEC. Потім підписання договору, підбір програми (вибрала у Польщі), інтерв'ю з іноземним представником і – поїздка.

Щодо співбесіди, то нічого особливо складного: кілька слів про себе, мета поїздки, парочка питань на логіку та швидкість реакції і перевірка розмовного рівня англійської. А з менеджером із Польщі розмова склалася ще швидше та простіше: представилася англійською, сказала, чому вибрала саме їхню програму, запитала, що цікавило – і здраствуй, Європо!

Участь у програмі на 2012-2013 роки складала 1500 гривень. Більшу частину суми сплачуєш перед підбором програми, а решту – напередодні виїзду. Також за власним

кошт – оформлення документів. Забезпечують помешканням і харчують у закладі, де займаєшся волонтерською діяльністю. Зазвичай 4-6 робочих годин 5 днів на тиждень. Тип роботи залежить від обраної програми. Я за 6 тижнів попрацювала у дитячому садочку, початковій, середній, вищій школах, а також із власної ініціативи провела лекцію в Інституті русистики Лодзького університету, які навіть згодом запропонували співпрацю з Острозькою ака-

демією. На заняттях ти презентуєш свою країну: традиції, культуру, кухню, фестивалі й інші цікавинки з життя українця. Директори навчальних закладів запрошують «айсикерів», щоб їхні вихованці не боялися іноземців, звикали, практикувалися у розмовній англійській, розширювали світогляд. Зізнаюся, наші розповіді англійською школярі не дуже розуміли, тому під час презентацій я використовувала багато польських слів задля кращого сприйняття. А більшість старшого населення розуміють російську, тому українцю там не пропасти.

Враження? Переказати важко. Це можна зрозуміти тільки після особистого візиту до європейської країни. Навіть у такій близькій до нас Польщі відчутний культурний шок, інший стиль життя, переоцінка цінностей...

Своїми враженнями з нами поділилася ще одна учасниця програми Іванна Тодавич:

– Мені дуже сподобалася організація. Усі умови виконуються. Також було цікаво на волонтерському місці роботи, де я працювала за спеціальністю, що мені надзвичайно подобалося. Мінуси звичайно ж були, але винятково під час робочого процесу. Також спершу важко було порозумітися до умов, і потім мені стало дуже приємно працювати і спілкуватися з цими людьми. AIESEC – це також хороша можливість побачити іншу країну. Я була в Новому Сончу, Старому Сончу, Кракові, Тарнові, Громніку, Закопаному, Варшаві... І була би не проти відвідати й інші цікаві місця з багатою історією, яких у Польщі чимало.

Мар'яна РОСОЛОВСЬКА

✦ МАНДРУЄМО УКРАЇНОЮ

ВОДОСПАД ШИПІТ

ВОДОСПАД ВОЄВОДИН

ТЕ, ЩО ЗАЧАРОВУЄ В УКРАЇНСЬКИХ КАРПАТАХ – БІЛЬШЕ ТРИДЦЯТИ ВОДОСПАДІВ

Безперечно, побачити Ейфелеву вежу, побувати на Гавайях чи поблукати вулицями Будапешта мріє чи не кожен. Але чи хотілося вам хоча б раз у житті відвідати місце, де не шмигають один за одним автобуси й таксі, де не ходить натовп людей, слухаючи екскурсовода, де час на мить зупиняється? Якщо так, то наша сьогоднішня подорож для вас.

Про українські Карпати чули, мабуть, усі. Про чарівні схили, дивовижні краєвиди, безмежні долини. І так всім кортить побачити це, помилуватися. Але мало хто знає, що в українських Карпатах є те, що заворожує з першої секунди, з першого моменту. Вода. Кажуть, на неї можна дивитися вічність. А якщо це водоспад, то ще довше. Саме так, водоспад, причому не один, а більше, аніж тридцять.

Отож, розпочнемо з водоспаду Шипіт, що на північних схилах гірського масиву полонини Боржави, біля підніжжя гори Гемби. Розташований у глибокій ущелині річки Пилипець (притока Репинки, басейн Тиси), у межах Міжгірського району Закарпатської області. Щорічно, починаючи з 1993 року, неподалік від водоспаду на початку липня проходить неформальний фестиваль, на який приїжджають хіпі та представники різних субкультур з України, Білорусі та інших країн. Кульмінацією святкувань є свято Івана Купала в ніч на 7 липня з місцевими традиціями й колоритом.

Наступним є один із найпотужніших водоспадів Карпат – Воєводин. Заввишки близько 9 метрів. Знаходиться в межах державного заказника «Соколові Скелі». Подейкують, що водоспад з'явився в результаті землетрусу, який утворив тріщину в гірській породі. Воєводин – рідкісна та прекрасна пам'ятка природи, яка має ще й наукове, естетичне та рекреаційне значення.

Крислаті дерева, стрімка річка та підвісний міст, як на картині у гарній рамці. Все це ви побачите, коли добиратиметеся до Женецького водоспаду. Це справді дивовижне місце! Місцеві жителі назвали водоспад Гук через шум, гук, що доноситься від нього. Отож, утворився він у результаті повені, сьогодні вода вільно спадає з висоти 15 метрів. А ще варто зазначити, що неподалік розташована резиденція колишнього Президента України Віктора Ющенка. Тож замість стежки до водоспаду веде цілком добра дорога зі шлагбаумом при в'їзді.

Наступна наша зупинка – це Манявський водоспад – один із найвищих водоспадів українських Карпат. Висота скелястих схилів-стін сягає 20 метрів. Саме з такої стіни і спадає Манявський водоспад, утворюючи біля місця падіння невелике озерце. Вода там дуже холодна (як-не-як, а це гірська річка), але охочі скупатися в ньому в спекотну літню погоду знаходяться завжди. Та ще й, за переказами, вода ця омолоджує тих, хто тут скупався, бо нібито колись на цьому місці було капище язичницьких богів, які й були покровителями молодості. Що б там не було, але чиста гірська вода точно не зашкодить здоров'ю людей, що там купалися.

На завершення нашої подорожі пропонуємо зупинку в селі Корчин, де розташований ще один, не менш чарівний водоспад Гуркало. Він знаходиться на території Національного природного парку «Сколівські Бескиди» і є гідрологічною пам'яткою природи.

Висота падіння води – 5 метрів. Гуркало складається з одного каскаду, розділеного скельним виступом на два потоки, один із яких значно повноводніший від іншого. По-

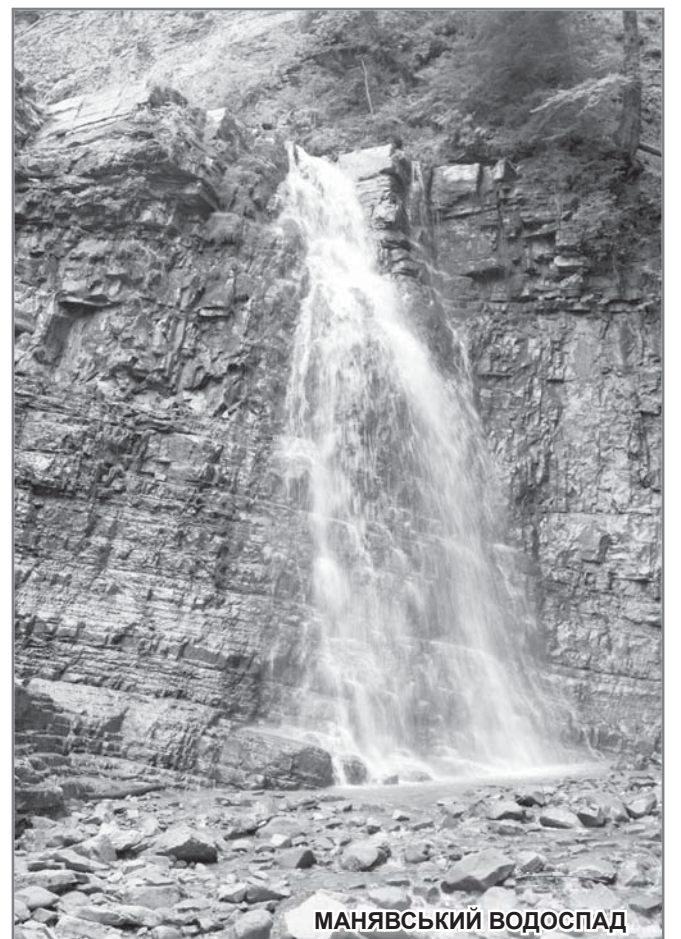
близу водоспаду є кілька галявин, де можна зупинитися на ніч у наметах і на світанку насолодитися незабутніми видами гір і галявини в туманному серпанку. Або ж просто влаштувати пікнік вдень, посмажити шашликів чи зварити закарпатський гуляш у казані.

Для того, щоб побачити світ, не потрібно чекати слушного, підходящого моменту необхідно власноруч творити його. Для того, аби подорожувати, не потрібні тисячі на банківських рахунках, а лише бажання і хороші друзі. Відвідуйте місця, які запам'ятовуються на все життя, про які хочеться розповідати, ті місця, які заворожують з першої секунди, з першого моменту. Отож, не гайте часу, купуйте карту, і гайда мандрувати!

Юлія ПАСТУХ

ЖЕНЕЦЬКИЙ ВОДОСПАД

МАНЯВСЬКИЙ ВОДОСПАД

ПРОЕКТИ

СВІТЛАНА ПАЛАМАРУК: «МИ ПЛАНУЄМО ПОВЕРТАТИ ТРАДИЦІЇ ТА ВІДНОВЛЮВАТИ ТЕ, ЩО ВЖЕ ТРОХИ ЗАБУЛОСЯ»

Нещодавно у колективі студентського радіо відбулися зміни. Новим директором проекту стала студентка спеціальності «Літературна творчість» Світлана Паламарчук. «Острозька Академія» вирішила поцікавитися про нові плани «Ost.Radio», специфіку його роботи та про те, що Світлана першочергово робитиме на посаді директора радіо.

– Нещодавно ти стала директором студентського радіо. Які проекти плануєш втілити в життя?

– Узагалі, «Ost.Radio» має багато проектів, які вже мають своє місце на нашій дошці стратегічного планування. Кожен з нашої команди розробляє або вже має свій авторський радіопроект. Ми намагаємося часто проводити прямі ефіри зі студента-

ми та викладачами. Окрім реалізації цих проектів, ми плануємо повертати традиції та відновлювати те, що вже трохи забулося, наприклад, квартирники в Острозі. Наразі у нас є всі можливості для цього. Одну традицію ми вже повернули – класична музика щодня перед першим заняттям. У червні ми хочемо зробити рок-концерт в Острозі на закінчення навчального року. Також плануємо зробити відбір серед студентів академії для розширення своєї команди. Окрім цього, з нами постійно співпрацюють ньюзмейкери, які пишуть нам новини. І тепер ми вже не просто розважальне радіо, а інформаційно-розважальне.

– Як щодо поширення програм радіо в Інтернеті?

– У нас є своя сторінка «Вконтакті», у «Facebook», є власний сайт. Кошти, до речі, ми самі зібрали – продавали печиво, яке самі випікали.

– Думки студентів і викладачів щодо «Ost.Radio» є неоднозначними. Чи дослухастесь ви до критики?

– Ми зважаємо на думку інших, але всім однаково не догодиш. Для того, щоб краще зрозуміти, що ж слухачі хочуть чути, ми спеціально виходили до студентів із ватманами, на яких пропонували скласти свій ідеальний плейлист. Але спудеї до нас самі часто звертаються із проханнями та побажаннями. Ми також допомагаємо студентам записувати авторські пісні. Ми відкриті як до співпраці, так і до різних думок щодо нашої роботи.

Розмовляла Ольга ГУРТОВЕНКО

ТАЙМ-АУТ

ІЗ ВИБОРОМ ПОДАРУНКА ДОПОМОЖЕ... ГОРОСКОП

Напередодні різноманітних свят, днів народження або коли просто хочемо зробити близькій людині приємно, у нас часто виникає проблема: а що ж подарувати? А особливо голову ламають у таких випадках – хлопці! Звісно, можна презент обирати, зважаючи на захоплення, професію, уподобання, проте часто нам така інформація все одно не допомагає. І тоді зарадити нам може елементарне знання знаку зодіаку людини, якій ми хочемо зробити приємно.

ОВНИ як представники вогняного знаку люблять екстрим, пригоди та спорт. Також це великі поціновувачі оригінальності, незвичайності та новаторства. Отож якась спортивна приналежність, хенд-мейдівська робота, подарунок-враження будуть саме враз для Овна!

А ось із практичними **ТІЛЬЦЯМИ** емоцією не відбудеться. Їм давай щось дороге та вишукане. Прикраси, вражаючі елементи декору, аксесуари та й навіть естетично запаковані гроші неабияк порадують представників цього знаку.

Балакучим **БЛИЗНЮКАМ** догодити можна просто! Презент може бути пов'язаний як із розширенням їхнього світогляду, так і з походом у якесь людне місце. Засоби для комунікації, навушники, плеєр, книги будуть також доречними. Адже де ви бачили мовчазного та пасивного Близнюка?

Романтичні домашні **РАКИ** подарунки люблять відповідні. Вечеря з вишуканими стравами, делікатесами, гарний посуд для кухні, домашній улюбленець і навіть звичайна прогулянка викличуть у Рака щирі усмішки. І головне – не забудьте про квіти!

Любителі захоплюючих поглядів **ЛЕВИ** навряд чи вподобають примітивний «сіренький» подарунок. Прикраси, ефектні аксесуари, ексклюзивний напій або будь-яка інша унікальна річ гарантуватимуть хороший настрій представникам цього знаку. І варто пам'ятати – що більше блиску, саява та натуральності – то краще!

А от вибираючи подарунок сором'язливим **ДІВАМ**, із вартістю краще не переборщити, бо це може неабияк їх збентежити. Набір посуду, інструментів, кухонне приладдя, цінні літературні видання та й навіть м'які іграшки ві-

таються. Варто лише пам'ятати, що багато Дів не вміють приймати подарунки, тому відсутність емоцій не треба відразу розцінювати як незадоволення.

На відміну від попередніх знаків, **ТЕРЕЗИ** будуть вам щиро вдячні за будь-яку дрібницю. Для цих людей найголовніше – це увага. А ще вони справжні модники та модниці, на що також можна зважити. Особливо приємним буде творчий подарунок, а якщо у нього вкласти ще й часточку своєї душі та любові, то так і розчулити Терезів можна.

Вибираючи подарунок **СКОРПІОНАМ**, з їхнім-то складним характером, потрібно бути обачним. Презент, який вирізняє їх з-поміж інших, підкреслюючи неповторність – найкращий варіант. Мила тваринка, візит у салон, ексклюзивний альбом улюбленого співака будуть також доречними.

Шукачам незвіданого та незвичайного, **СТРІЛЬЦЯМ**, без сумніву, найбільше сподобаються речі, які пов'язані з подорожами або зможуть у них пригодитися. Вибір великий: від розмовника та термоса до намету та спринтера. А подарунок, привезений з-за кордону або якогось іншого відомого місця, не залишить байдужим ні одного Стрільця.

А що б це подарувати вимогливим ідеалістам **КОЗЕРОГАМ**? Мабуть, вироби зі шкіри, хутра, цінних порід дерев, прикраси та картини з бурштину, – будуть найкращими. Якість і практичність – ось пріоритети Козерогів! І не думайте, про своє невдоволення вони обов'язково вам скажуть.

Найоригінальнішим та найдивакуватішим **ВОДОЛІЯМ** вигадати варто щось відповідне. Вибираючи подарунок для них, скажіть «ні» простоті, буденності та банальності. Ексклюзивні речі, екстравагантні аксесуари, спорядження для спорту або для їхнього улюбленого творчого заняття... Не менш важливо і те, як ви піднесете сюрприз. Так, це обов'язково має бути сюрприз!

А РИБАМ подарунок має бути ніжним та романтичним. Вони оцінять речі, що сприяють їхньому комфорту. Вдалий варіант – пов'язати презент із тонкою творчою натурою цих людей. Безпрограшним буде квіток на концерт, картина, караоке або будь-що інше, дотичне до мистецтва, особливо музичного.

Проте якого б знаку зодіаку, соціального рівня, зовнішності та статі людина не була, постарайтеся хоча б кілька хвилин виділити для роздумів і спогадів про неї. Так ви обов'язково згадаєте якусь деталь, побажання, можливо, навіть натяки – і зробите ще одне прекрасне створіння на землі щасливішим.

Мар'яна РОСОЛОВСЬКА

АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК

МОЖЛИВІСТЬ ПРОЧИТАТИ СВІТ ПО-НОВОМУ

Книгарня «Є» часто організовує зустрічі не лише з письменниками, а й з іншими активними людьми. Нерідко темою вечірніх лекцій стає активний відпочинок і подорожі. На одній із таких лекцій пощастило побувати і мені. Особливо актуальною така тема є напередодні літніх канікул. Тому вирішила пригадати, про що ж розповідав відомий мандрівник Олександр Чебан. Особисто я дізналася чимало про те, як кожен мандрівку робити ідейною, у будь-якій місцевості шукати те, чого не можна прочитати у «Вікіпедії», а також про звичку українців жити у чотирьох стінах і загальне небажання всебічно розширювати світогляд.

Зараз багато говорять про відсутність жанру тревелогів в українській літературі. Проте блог Олександра Чебана на «LiveJournal» можна справедливо назвати великою енциклопедією подорожей з порадами, враженнями, історіями, фоторепортажами. Ще у студентські роки він об'їхав чи не всю Україну, а згодом вирішив нанести на свою туристичну карту країни Європи, Південної Азії, Америки. Він відкрив декілька Венецій у Китаї, неодноразово ночував у наметі під Стоунхенджем і шукав незвичайні кольорові будинки у Буенос-Айресі, Зальцбурзі, Дубліні, Стамбулі, Гданську,

Портрі, Жироні і шведській Сигтуні. До речі, за професією Олександр дитячий лікар, а мандрівки вважає звичайним хобі та стилем життя.

– Для мене подорожі – це нагода відкрити щось незвичайне, особливе не лише у країнах, які відвідую, а передусім – у собі. Вони надихають мене на творчість, на потребу бачити більше, мислити і розвиватися. Завдяки їм я зрозумів, що головне у житті – це враження, – розповідає Олександр. – Кожна подорож – це маленька історія, яка часто потребує продовження. Часто я повертаюсь до тих місць, де бував раніше, щоб побачити, як вони змінюються. У подорожах – головне пошук. Я майже ніколи не подорожую просто так, для кожної мандрівки шукаю підґрунтя. Наприклад, після перегляду фільму Форда Френсіса «Апокаліпсис сьогодні» я вирішив помандрувати тими місцями, де він знімався – від столиці В'єтнаму до столиці Камбоджі. Такі от приводи чи платформи роблять подорожі змістовнішими, наповненішими. Ще одна моя порада – ніколи не дивіться в Інтернеті фото тих місцевостей, до яких плануєте їхати, адже це зіпсує майбутнє живе враження. Проте завжди намагайтеся якнайбільше про них читати.

Минулого літа Олександр запитав відвідувачів свого блогу: чому українці так мало подорожують? Відповіли більше двох тисяч респондентів. Цікаво, що головними причинами небажання подорожувати виявилися незнання іноземних мов і фінансовий чинник. Люди вважають, що подорожі – це дорого. Але Олександр запевняє, що обмежені фінансові можливості роблять подорожі цікавішими, вартіснішими й екстримальнішими. І хоча візовий режим до багатьох країн і совкова звичка звужувати власний простір тиснуть на українців, але найбільше голосів у опитування Олександра набрав пункт «Небажання пізнавати щось нове».

Серед сотень подорожей найвагомішими для Олександра стали відвідання місць із емоційно важкою атмосферою – Освенціму і концтабору, створеного за часів режиму Пол Пота у Камбоджі. Мандрівник вважає, що вони повинні бути не музеями, а місцями для переосмислення історії людства, усвідомлення себе серед неї.

Олександр Чебан радо ділиться своїм туристичним досвідом і каже, що ніколи не продаватиме секрети вдалих мандрівок. Подорожі завжди залишаться для нього можливістю по-новому прочитати світ.

Юлія ЯРУЧИК

Науковий блог

www.naub.org.ua

аудиторія № 45

Якщо ти звик перетворювати буденні речі у щось значуще та заримовувати яскраві моменти, якщо тобі хочеться наповнити увесь світ ліризмом, а твоє внутрішнє «я», виражене в метафорах і символах, хоче, щоб його хтось почув, принось свої поезії у відділ зв'язків з громадськістю і найкращі з них будуть опубліковані у рубриці «Літ.Ера».

З повагою
редактор Юлія Яручик

Засновник:
ректорат Національного університету
"Острозька академія",
Братство спудеїв

Газету зареєстровано 1.09.1997

Вул. Семінарська, 2,
м. Острозь, Рівненська обл.,
тел.: 2-34-96

Свідоцтво про реєстрацію:
серія РВ № 197

Редактор газети: Юлія Яручик
Коректор: Світлана Федорчук
Верстка газети: Катерина Олексійчук

Оригінал-макет підготовлено
в РВВ НаУОА

Видавець СПД Свинарчук Р. В.
Свідоцтво РВ № 27 від 29 липня 2004 року,
пр. Незалежності, 151, м. Острозь,
Рівненська обл., 35800, тел. 8 (067) 771-28-70

Наклад 500 примірників